

tantárgyakat hallgatták, volt 17 magyar, 2 cseh, 2 morva és 1 poroszziléziai.

Az erdőszők között tehát összesen 68 magyar és 16 nem magyar tanuló volt.

T. olvasóink kétségkívül emlékeznek még azon e lapokban is közölt örvendetes tényről, mikép a nm. magy. kir. Helytartó Tanács Öcs. és apostoli királyi Főlségéhez azon legálázatosabb kérelemmel járult, hogy a selmeczi bányász- és erdőszakademiában az erdőszeti tanfolyamra nézve magyar tanszékek felállítását legkegyelmesebben engedményezni s ez által a magyar erdőszeti szak képezését elősegíteni méltóztassék.

Volt-e e kérvénynek szilárd alapja, méltányosabb-e, ott, hol 84 tanuló közt 68 magyar van, mást vagy pedig a magyart választani tannyelvül, azt megítélni nyájas olvasónkra bizzuk.

Különfélék.

A fa nedszívó tulajdonságáról. Ez alatt a fának azon képességét értjük, mellynél fogva az a lég nedvességét magába szívja. Evvel némely fanemek inkább bírnak, mint a tölgyfa, mások kevésbé, mint a hársfa. E tulajdonság a szerszám vagy deszkának használandó fánál azért oly kellemtelen, mert a fa a nedvesség fölvétele által téremjét változtatja, miután ekkép nem csak hogy felduzzad, de egyenlőtlenül kiszáradva, meg is vetemlik. Azért nem annyira alkalmas a tölgyfa oly deszkákra, melyek a levegőnek vannak kitéve, mint a tűlevelek. Ez annak is oka, hogy az ily fából készült szerszám oly vidékeken nem használható, melyek levegője felváltva nagyon nedves és igen száraz, hol a tél igen nedves a nyár pedig nagyon száraz.

Valamit azonban az erdősz is tehet, hogy a tölgyfa e hátrányos tulajdonságát eltávolítsa, mely az asztalosokra nézve annak felhasználását, ha csak nem bírnak igen régi készletekkel, igen bajossá teszi. A nedvességet t. i. kevésbé a farost mint az elszáradt fanedv szívja magába. Ez a télen vágott fában sokkal nagyobb mennyiségben létezik, mint a nyáron vágottban, mely utóbbiból az sokkal rövidebb idő alatt kigőzölög, ha a fa lehámoztatik s a nap és lég befolyásának kitétetik. Ez természetesen annál tökéletesebben történik, minél kisebb da-

rabokra osztalik a fa, és minél gyorsabban történik a múltét a geszt levágása után, mi előtt a fanedv még elszáradhatott volna. Ha tehát a deszkának szánt tölgytuskók tüstént a faejtés után összevágatnak a kész angagnak mind két oldala többszöri forgatás által a légnak kitétvén, a kiszáradás lehetőleg gyorsan, egyenlően és tökéletesen eszközöltetik, akkor az később a terem változásának s az abból származó vetemlésnek kevésbé lesz kitéve.

E czélt a vízben való kilugozás által is el lehetne érni, ha a nedvkeringés idejében vágott és lehető kis darabokra osztott fát tüstént a vágás után vízbe tennők. Ez eljárás azonban a fa színezetére és simaságára rossz behatással van, s így annak alkalmazása legalább oly fára nézve, mely az asztalos által finolnabb házi butoratra feldolgozandó, nem tanácsos.

A futóhomok megkötése. Odessa közelében sikerült gróf Lambert gazdag földesurnak a sátoros-felleng (*Ailanthus glandulosa*) ültetése által oly talajt, melynek sziklás aljáról a 12 hüvelknyi magosan fekvő futóhomokot a legcsendesebb szél, helyeket mindég változtató fővényhalmokká hordá össze, megkötni s így azon termékellen földből tetemes hasznot hzuni.

A tenger-parti fenyő (*Pinus maritima*) és ákász ültetése semmi eredményre sem vezetett, míg a sátoros-felleng jeles tulajdonánál fogva, buján növe és szétágazó gyökereit mindenfelé szétterjesztvén, nagyon rövid idő alatt sűrű álladékokat alkotott, melyek a napsugarak szárító behatásának és a szelek mozgásának tökéletesen ellent állottak. Lambert gróf más azon vidéken lakó nagyobb földbirtokosokkal együtt most az új *Ailanthus-Selyembogarat* szándékozik behozni mely, a mint mondják, a sátoros-fellengen vadon tenyészik.

Egyszerű mód annak megvizsgálására valjon a levágot fa-törzs belseje nem redves-e. — A törzset vizirányosan tuskókra tévén míg annak egyik végét valaki a fejsze fokával üti, más valaki fülét a törzs ellenkező végéhez tartja; ha a törzs egészséges a fülölő minden ülést tisztán és világosan fog hallani bárha a törzs 20 vagy 30 méternyi hosszú lenne is, ellenkező esetben az ütések csak tompán fognak hangzani, vagy épen nem lesznek hallhatók.

Tulajdonos kiadók és felelős szerkesztők:

Divald Adolf és Vágner Károly.

Selmecz, 1862. Nyomatott LORBER FERENCZ-nél.